

[לעזרה], ועשה [הכהן] את חטתו ואת עלתו [של הנזיר].

ואת האיל יעשה זבח שלמים לר' על סל המצות [ישחט את השלמים על מנת לקדש את הלחם], ועשה הכהן (31) את מנחתו ואת נסכו [של האיל].

ופל [שבו עשר] מצות סלת חלת בלילות בשמן, (29) ו[עוד עשרה] רקיקי מצות [שאינם בלולים בשמן אלא] משחים בשמן, ומנחתם ונסכיהם [של העולה והשלמים, כשיעורם האמור בפרשת הנסכים]. (30)

והקריב הכהן [את הקרבנות] לפני ד'

השחיטה מקדשת הן את החלות והן את הרקיקים, ומשמע שהכל היה בסל.

30. לפי שהיו – שלמי הנזיר – בכלל שאר הקרבנות, ויצאו לידון בדבר החדש להטעינם לחם, לפיכך הוצרך הכתוב להחזירן לכללן בפירוש להטעינם נסכים; שזה הוא אחד מי"ג מידות שהתורה נדרשת בהן: כל דבר שהיה בכלל ויצא לידון בדבר החדש, אי אתה יכול להחזירו לכללו, עד שיחזירונו הכתוב לכללו בפירוש.

ולשון רש"י הוא: "ומנחתם ונסכיהם של עולה ושלמים, לפי שהיו בכלל ויצאו לידון בדבר החדש שיטעינו לחם, החזירן לכללן שיטעינו נסכים כדין עולה ושלמים", ומה דמשמע מלשון רש"י שגם העולה יצאה לידון בדבר החדש להטעינה לחם, ודאי לאו בדוקא הוא, שאין עולת הנזיר טעונה לחם, אלא שלמי הנזיר בלבד, וכמו שאמר הכתוב [פסוק יז] "ואת האיל יעשה זבח שלמים לה' על סל המצות".

31. יש מפרשים, שלכן חזר הכתוב לומר: "ועשה הכהן", אף שכבר הזכיר אותו בפסוק טז, כי האמור למעלה "ואת האיל יעשה זבח שלמים לר' על סל המצות" והיינו שישחוט את הזבח על מנת שיתקדש הלחם, אינו נעשה ככהן דוקא, שהרי השחיטה כשירה בזר, והרי השחיטה היא המקדשת את הלחם; ולכן אמר הכתוב שאת מנחתו ואת נסכו יעשה הכהן ולא הזר.

ב. מת הנזיר אחר שהפריש, החטאת תמות, והעולה והשלמים יקרבו לעולה ושלמים, אלא שאין השלמים טעונים לחם ולא זרוע בשילה.

ג. הפריש מעות לקרבנות נזירותו ולא פירש, הרי הדין תלוי באיזה לשון אמר, שאם אמר "הרי אלו לקרבנותי" מתפרש לשונו שיתחלקן המעות שוה בשוה בין שלשת הקרבנות, ואינו יכול להביא בכלם קרבן אחד, ואם אמר "הרי אלו לנזירותי" משמעות לשונו היא אפילו למקצת נזירותי, ואם ירצה יביא בהם קרבן אחד מקרבנותיו, כמבואר בסוגיא בנוזיר דף כה ודף כו, ובתוספות שם.

ד. הפריש מעות "לקרבנות" נזירותו ומת, כיון שמעורב בדמים אלו דמי חטאת, אלו הן "מעות סתומין" שיפלו כולן לנדה לקיץ המזבח, ונחלקו אמוראים אם הלכה למשה מסיני היא, או שהוא נלמד מדרשת המקראות, וקיימא לן שהלכה למשה מסיני היא, ראה כל זה בסוגיא בנוזיר דף כה ודף כו, ושם מתבאר כיצד הדין אם הפריש דברים אחרים ולא מעות.

29. מלשון הכתוב בפסוק יח "ולקח הכהן את הזרוע בשלה מן האיל, וחלת מצה אחת מן הסל, ורקיק מצה אחד", משמע בפשוטו שאינו מניח בסל אלא את החלות ולא את הרקיקים; אלא שברמב"ם [נזירות ח א] מבואר, שאת הכל הינו נותן בסל, והביא ב"כסף משנה" שם מקור לדבריו מפסוק יז "ואת האיל יעשה זבח שלמים לה' על סל המצות", וכוונת הכתוב היא, ששחיטת השלמים מקדשת את הלחם, והרי